

BENCE A FÉNYLŐ LOMB ALATT

Az erdő mélyén, ahol a fák olyan magasak, hogy a tetejük beleér az égbe, egy nap különös fények ébredtek. Bence, a kíváncsi kis felfedező, nyakában lógó távcsövével odamerészkedett közéjük. Nem sejtette, hogy aznap este egy apró tündérral és egy beszélő fával is barátságot köt.

Furcsa fények a lombok között

Bence lassan lépdelt a puha avaron, közben csörrent egyet a nyakában lógó távcső. Fölötte olyan magas fák álltak, hogy a tetejüket már nem is látta. A fatörzsek között apró, úszó fények libegtek. Mintha pici lámpások lennének a levegőben.

– Hé, ti meg mik vagytok? – suttogta, és óvatosan kinyújtotta a kezét.

A fények hirtelen összegyűltek a tenyere fölött. Csilingelő hang hallatszott, mintha száz apró csengettyű szólna egyszerre.

– Ne fújj rájuk, megijednek! – szólt egy vékony hang.

Bence körbenézett, de nem látott senkit.

Egyszer csak előrelibbent egy pici alak. A levegőben lebegett, apró szárnyai halkán zümmögtek.

– Itt vagyok! – kacagott. – Lyra vagyok, az erdő egyik tündére.

Testét halvány fény vonta be, ruhája levelekből volt, szárnyai pedig türkizkékek csillogtak.

Bence nagyot nyelt, aztán elmosolyodott.

– Én meg Bence. Felfedező vagyok... hát majdnem – húzta ki magát.

– Látom a távcsöved – bólintott Lyra. – Épp jókor jöttél. Ma valami nincs rendben a fényekkel.

A lebegő pontok körülöttük idegesen keringtek. Oda-vissza cikáztak, mintha keresnének valamit.

A mesélő fa

– Mi a baj velük? – kérdezte Bence, miközben lassan megindult Lyra után.

– Kövess, megmutatom – intett a tündér, és előreröppent.

Az erdő beljebb egyre csöndesebb lett. A földön puha moha terült el, a kidőlt ágakon halványan világító gombák ültek. A fények egy irányba húztak, mint egy ragyogó kis folyó.

Végül egy tágas tisztásra értek. Közepén hatalmas fa állt, vastag törzsébe furcsa, fénylő rajzolatok kanyarogtak.

– Ő az – súgta Lyra. – Az öregek csak mesélő fának hívják. A fa kérge megremegett.

– Hohó, vendégek! – morajlott barátságosan. – Csiklandós a kérgem, kisfiú.

Bence gyorsan elkapta a kezét a törzsről.

– Te... beszélsz? – kerekedett el a szeme.

– Ha van, aki meghallgat – nevetett a fa. – Ma viszont inkább sopánkodnék.

Lyra odaszállt a fénylő rajzolatokhoz.

– Azért hívott, mert eltűnt valami fontos – magyarázta.

– Egy apró csillagkavics pihent mindig itt, a kérgemen – dörmögte a fa. – Ma hajnalban leesett az ég darabkája, de aztán tovagurult. Nélküle hiányosnak érzem magam.

A lebegő fények szorosán a fa körül keringtek.

– Próbálták megkeresni, de túl picik hozzá – tette hozzá Lyra.

Bence előrébb lépett.

– Akkor majd mi megkeressük – mondta határozottan.

A csillagkavics nyomában

– Nem lesz könnyű – morajlott a fa. – Fogd ezt.

Egy pici levél vált le az egyik ágról, és lassan Bence tenyerébe hullott. Meleg volt, és alig láthatóan lüktetett.

– Ha közel érsz a csillagkavicshoz, felragyog – magyarázta.

– Indulás! – csilingelt Lyra, és előreröppent.

Mentek át egy vékony patakon, a kövek kisimultak a talpuk alatt.

Csitt, csatt, ahogy Bence átlépkedett rajtuk. A bokrok mögül árnyékok ugráltak elő, de csak nagy, világító szárnyú lepkék voltak.

A levél hirtelen erősebben kezdett fényleni Bence tenyerében.

Egy alacsony bokor tövében a fény már szinte vakító volt.

– Itt lesz valahol – suttogta Bence.

A bokor alatt egy duzzogó gomba kuporgott.

– Elbújtam előle – marrant egyet. – Túl erősen világított, nem tudtam aludni.

Lyra nevetett.

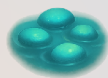
– Drága gomba, csak visszavisszük a helyére.

A gomba kelletlenül félrebillentette a kalapját. Alatta apró, szikrát szóró kavics pihent.

– Megvan! – ujjongott Bence, és óvatosan felvette.

Visszasiettek a tisztásra. Amikor a csillagkavics visszakerült a fa kérgébe, a rajzolatok felragyogtak, az ég is tisztábbnak tűnt.

– Köszönöm, barátaim – zúgta halkán a fa, és egy parányi fénydarab óvatosan Bence zsebébe suhant.

**Amikor Bence hazaindult, a fák halkán susogva
köszöntek el tőle, mintha azt suttognák: gyere
vissza máskor is. Zsebében puhán melegedett a
parányi fénydarab, amit az öreg fa emlékül adott. A
távolból még sokáig látta Lyra könnyű csillogását,
aztán minden elcsendesedett, és békésen rásimult
az éj az erdőre.**